

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת וירא

יח' חשוון תשפ"ג 1154

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

4:28	4:13	4:21	4:07	הדלקת נרות
5:22	5:19	5:21	5:20	
5:59	5:56	5:57	5:58	רבנו תם

הילולא דצדיקיא

יח. רבי נחום פרצוביץ מראשי ישיבת מיר

יח. רבי רפאל ברוך טולידאנו

יט. רבי ישועה עטייה

יט. רבי סאסי מעתוק כהן מח"ס "ברכת ה"

כ. רבי מרדכי שרעבי

כ. רבי משה נתן נטע למברגר אב"ד מאקווא

כא. רבי וידאל בן וואליד

כא. רבי אריה לייב בינה ראש ישיבת נתיב מאיר

כב. רבי אברהם בונאן

כב. רבי יששכר דוב רוקח האדמו"ר מבבל

כג. רבי אהרן קצנבלוגן

כג. רבי רפאל אלקובי

כד. רבי אברהם אזולאי מח"ס 'חסד לאברהם'

כד. רבי רפאל דוד אויערבאך

הוא זוכה לכל הכבוד הזה, ולכן הקב"ה בא אל אברהם אבינו ע"ה בתור חולה רגיל, ושלח לו אורחים, וגם לא דיבר עמו כמו שנהוג אצל חולה. ואברהם אבינו הבין זאת, וגם הוא לא התרגש מהביקור של ה', וגם אמר לה' להמתין עד שיקבל את האורחים, כל זאת כדי שלא ליתן פתחון פה למידת הדין. וכך התחבר אל ה' מבלי שמידת הדין תוכל כלל לקטרג, ונעשה חלק אלוה ממעל ומרכבה לשכינה.

משום הכי כתוב עתה רק וירא אליו ה', ולא מודגש כלל בפסוק ולא כתוב בפירוש למי ה' נראה מכיון שעתה אברהם אבינו ע"ה נעשה מרכבה לשכינה, שהרי נעשה לחלק אחד עם הקב"ה, והוא נתעלה במעלות עילאיות מאוד, עד שלא נזכר שמו כלל, משום שבאותה שעה נעשה מרכבה לשכינה, כיון שהקב"ה התחבר עם אברהם אבינו בקיום המצוה הזאת של כריתת הערלה.

ועל פי זה מובן שפיר, מכיון שעתה נתחבר הקב"ה עם אברהם אבינו ע"ה על ידי מעשה של הברית מילה, ונעשה חיבור ביניהם בבחינת אורייתא קודשא בריך הוא וישראל חד הם (זוהר הקדוש ח"ג עג ע"א), לא היה צורך כלל שהקב"ה גם ידבר עמו, כיון שעצם הביקור של הקב"ה אצל אברהם אבינו היה החיבור ביניהם, להיות אברהם אבינו מרכבה לשכינה הקדושה.

ובודאי הוא הדבר, כי באותו רגע בו נתקדש אברהם אבינו ע"ה ונתחבר עם הקב"ה, הרי שאז נתקדשו גם כל זרע ישראל שעתידין לצאת מאברהם אבינו ע"ה, ונכרתה ברית גם עמהם להיותם עם סגולה להקב"ה לכל הדורות. ולכן לא היה כאן צורך כלל לדבר עמו, אלא 'וירא' בלבד, להתראות ולהתגלות אל אברהם אבינו שנעשה עתה מרכבה לשכינה, ויחד עמו נתקדשו כל צאצאיו אחריו.

המורם לנו מכל זה, עד כמה צריך האדם לשאוף לגדלות, לחפוף להיות אדם שלם, להגיע לשלימות, ולהיות מרכבה לשכינה כמו שהיה אברהם אבינו ע"ה, בבחינת חד עם הקב"ה. ואת היסוד הזה קיבלו כל עם ישראל כאשר אברהם אבינו נעשה מרכבה לשכינה. וכך על כל אדם לחבר את עצמו אל החוט המשולש, אל אורייתא קודשא בריך הוא וישראל, וכך יהיה חלק א-לוה ממעל ויהיה מרכבה לשכינה, מתוך ביטול והכנעה, ועל ידי כך גם מבטלים את ערלת הלב.

ועל פי זה מובן שפיר, מדוע לא נזכר שמו של אברהם אבינו ע"ה בפירוש, אלא כתוב רק וירא ה' אליו, כי בכך רצתה התורה להורות לנו, כי למרות כל המעלות שאליהם הגיע אברהם אבינו ע"ה בשעת המילה שלו, הוא נכנע והתבטל לפני הקב"ה, ולא הרגיש ח"ו בכלל גאוה או גדלות פנימית על כל הכבוד הזה שמכבודו השייך. וכל שכן שלא כאב לו בכלל על מה שאין ה' מדבר עמו וקורא לו בשמו אברהם, אלא שנגלה אליו בתור ביקור חולים, והבן.

משכיר לדוד

אברהם אבינו נעשה מרכבה לשכינה

"וירא אליו ה' באלוני ממרא והוא יושב פתח האוהל כחום היום" (בראשית יח, א)

אמרו על זה חז"ל (בבא מציעא פו, ב) יום שלישי למילתו של אברהם אבינו היה יום הזה, ובא הקב"ה ושאל בשלומו. ויש לשאול בזה, הן בפסוק זה לא נאמר בפירוש כי הקב"ה נראה כלל אל אברהם אבינו, אלא נאמר וירא אליו' בלשון סתמא, ומנין לנו כי ההתגלות הזאת מדברת על התגלותו של הקב"ה לאברהם אבינו, ואולי הקב"ה נראה ונתגלה לאדם אחר.

ועוד צריך ביאור, האור החיים הקדוש זיע"א, כתוב בפסוק זה, כי הקב"ה נגלה לאברהם אבינו ע"ה, שכן במילתו של אברהם אבינו נעשה אברהם אבינו מרכבה לשכינה, וכדברי חז"ל (בראשית רבה פר' מז, ו) האבות הן הן המרכבה. ויש לשאול, מנין ההוכחה של האור החיים הקדוש כי בשל כך הקב"ה נגלה לאברהם אבינו, ואולי נגלה אליו בשל סיבה אחרת. ובכלל, מנין לו כי בדיקו בשעת מילתו של אברהם אבינו הוא נעשה מרכבה לשכינה.

ועוד צריך ביאור, מדוע לא נאמר בפסוק כלל מדוע הקב"ה נגלה לאברהם אבינו. ואף שחז"ל אמרו כי היה זה ביום שלישי למילתו של אברהם אבינו, והקב"ה בא לבקר את החולה, אבל דברים אלו המה דרשות של חז"ל שצריכים ביאור, ואינם כתובים בפירוש בפסוק. ועוד, בפסוק גם לא נאמר כלל מה הקב"ה דיבר עם אברהם אבינו ואם בכלל דיבר עמו.

ונראה לענ"ד בביאור כל הענין, וביישוב כל התמיהות באר היטב. ידוע הדבר ומפורסם הענין כי אברהם אבינו ע"ה הגיע לשלימות ממש על ידי הברית מילה, ואת זה התורה רוצה ללמד אותנו. כי הנה גם עד עכשיו, עד שלא עשה אברהם אבינו את הברית, הוא אמנם התהלך עם הקב"ה ביחד, ובכל עת ובכל שעה היה מפרסם את שמו של הקב"ה בפי כל העולם, ואף מגייר אנשים (בראשית רבה פר' לט, יד) ואומר לכולם ברכו למי שאכלתם משלו (סוטה ב, א), ובמסירות נפש היה מלמד את העולם תורה ומצוות, ומכניס בהם אמונה בהקב"ה.

ואף גם זאת, אברהם אבינו בנה מוסדות תורה, שחפר את בארות המים, בבחינת אין מים אלא תורה (בבא קמא פב, א), וכן הגדיל את שמו של הקב"ה בעיני כל העולם כולו. אבל כל זה נעשה עדיין כאשר אברהם אבינו לא היה עדיין איש שלם, כיון שעדיין היתה לו ערלה, ולא היה נחשב כיהודי שלם.

אבל עתה, לאחר שאברהם אבינו ע"ה עשה ברית מילה, וכרת ברית עולם עם הקב"ה, ונעשה אדם שלם ותמים לגמרי, הרי שמעשיו הוא וכל זרעו אחריו, בני ישראל, הם העם שלו בלבד, ועכשיו לבטח הרגיש אברהם אבינו ע"ה שהוא חלק א-לוה ממעל אשר נתלבש בו בכל רמ"ה איבריו ושס"ה גידיו, והוא נעשה לחלק אחד ממש עם הקב"ה, בחינת מרכבה לשכינה.

הקב"ה חשש שמא מידת הדין תקטרג על אברהם אבינו מדוע

דברי חכמים פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

מדוע בענייני יהדות לא שואלים 'מה נשמע'?

אברהם אבינו, כך מסופר במדרש, היה מלמד את האורחים לברך את ה' לאחר שאכלו ושתו באהל המיוחד שנטע בבאר שבע.

שאלת השאלה: מדוע לימדם לברך רק לאחר שאכלו ולא לפני שאכלו?

ביאר האדמו"ר בעל ה'אמרי אמת' מגור זצ"ל: אם אברהם היה מבקש מהם לברך את ה' לפני שאכלו - לא בהכרח שדבריו היו מתקבלים על לבם. אבל אחרי שאכלו האורחים מהמאכלים של אברהם ושרה, שבדאי נעשו בקדושה, לשם יחוד קודשא בריך הוא, והיו מתקנים בהם ייחודים ומתפללים שמי שיאכל אותם יקבל יראת ה' - עצם אכילת האוכל הקדוש נטעה בהם תשוקות עליונות לקב"ה. מעתה היו הדברים הנאמרים על ידי אברהם מתקבלים על לב האורחים, ומיד היו מברכים ברכת המזון בלב שלם ובנפש חפצה.

הגאון רבי שלום משאש זצ"ל, הרב הראשי וראב"ד ירושלים, היה אומר על הפסוק בתהלים (קמב, ה): "אבד מנוס ממני אין דורש לנפשי" - "מנוס", פירושו: מקום שבו יכול האדם לנוס ולהתחבא כדי להציל את עצמו.

וכך אפוא דוד המלך אומר: אם תראה אדם שמרגיש שאבד מנוס ממנו, דע לך, שאין זה אלא משום ש"אין דורש לנפשי" - אין שואל וחוקר אודות הנפש. כולם ארציים ועסוקים כל היום רק בענייני העולם הזה.

כאשר אדם פוגש את חברו, הוא שואל אותו על ענייניו ועל שאר ענייני הילדים והבית, הוא אינו שואל מה עם הנפש - מה קורה עם הלימוד? מה לומדים? האם גרים בשכונה שיש בה צניעות? ומה מצב המוסר וההתעלות שלך?

"אבד מנוס ממני" - משום ש"אין דורש לנפשי"!

ובאמת, כפי שמובא בספר 'משכני', סיפור חייו של הרב משאש עצמו מחזק את הדברים. יש בו לימוד גדול על דרכו הפלאית של הקב"ה לתת לכל אחד כדי מחסורו, כשאדם זה אינו מפקפק אם מגיע לו עונש כזה או אחר, אלא מקבל את רצון ה' בהשלמה ובתמימות.

בצעירותו למד במקנאס שבמרוקו. לאחר שנשא בקש להמשיך לשבת על התורה ועל העבודה, אבל בבית לא היתה פרנסה, והאוכל כבר תם.

פתח את ההיכל ובפשטות ובתמימות המאפיינת אותו החל לבכות: "ריבונו של עולם, אתה ציוויתנו ללמוד את תורתך, אני רוצה להמשיך ללמוד, אנא עזור לי, שלא אצטרך להתנתק ממנה, ואוכל להמשיך לעסוק בה תמיד..."

חלפו ימים אחדים, ונערכה ועדה של רבנים בעניין תלמוד התורה שם. בתחילה שלחו רבים מאנשי הקהילה את ילדיהם לתלמוד התורה הזה, אבל בהמשך גילו כי התנאים שם נמוכים בהרבה מאלו הקיימים בבתי הספר של הצרפתים, והעבירו את בניהם לחינוך הממלכתי. בקשו הרבנים להעלות, אפוא, את קרן התורה במקום, על ידי מינוי מנהל רוחני לתלמוד התורה, אדם שיינתן את הטון ויצליח לסחוף אחריו.

למרבה ההפתעה, בוועדה הוחלט פה אחד, שמי שראוי לתפקיד הזה הוא הרב משאש, שהיה אז צעיר לימים - בן עשרים ושש סך הכל! בעוד המלמדים בתלמוד תורה, עליהם הוא אמור לפקח, היו מבוגרים ממנו בעשרות שנים!

אנשים מסביב לא הבינו - בחור צעיר בא להכתיב למורים שלימדו אותו בעצמו בילדותו, איך ללמד? הוא עצמו רק אמר בענוותנותו היתרה, שקיבל זאת בזכות תפלתו התמימה לבורא העולם...

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

אין מלווין לו לאדם

באחת השנים נזדמנתי לבית העלמין בעיר ז'נבה שבשווייץ.

תוך כדי שהותי במקום, אחד ממלוויי הסב את תשומת לבי לקברו של הנגיד החשוב מר אדמונד ספרא ע"ה, שהיה יהודי אציל, עשיר מופלג שפיזר מהונו ותרם כספים רבים לצדקה.

בימי חייו, אלפי אנשים ביקשו את קרבתו והיו עומדים בכל יום בתור להיכנס אליו. רבים מהם חפצו רק לחוץ את ידו, להצטלם במחיצתו ואולי לזכות לקבל ממנו חיוך קל. ואפילו רבנים ואנשי שם היו ממתנינים במשך זמן רב עד שנקבעה להם פגישה עם הנגיד כדי להתרימו עבור מוסדותיהם.

לעומת זאת, לאחר מותו - קברו שמים מאדם, אין איש שעולה על קברו ואין אדם שמחפש את קרבתו. כדברי שלמה המלך בקהלת: "כי לכלב חי הוא טוב מן האריה המת" (קהלת ט, ד).

הנה, גופתו טמונה באדמה ורק מעשי הטובים שעשה בעולם הזה נאמנים לו ועומדים לו לעד.

התקרבותי לקברו של הנגיד, וכאשר הבטתי במצבתו, הבחנתי שחרוט עליה משפט קצר: "פה נטמן הנגיד אדמונד ספרא ע"ה שבנה בתי כנסיות ובתי מדרשות ודאג ליתומים ולא למנות". הנה לא נרשם על גבי המצבה מאומה אודות הכסף הרב שהיה לו, ואודות הבנקים שהיו בבעלותו, אלא רק מעשי הצדקה שלו נרשמו על מצבת קבורתו לעד ולאות.

אין זאת אלא כפי שאמרו חז"ל במסכת אבות (ו, י): "בשעת פטירתו של אדם אין מלווין לו לאדם לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות, אלא תורה ומעשים טובים בלבד. שנאמר (משלי ו, כב): בהתהלךך תנחה אותך בשכבך תשמור עליך והקיצות היא תשיחך".

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "ואשה אחת מנשי בני הנביאים" (מלכים ב. ד)

הקשר לשבת: בהפטרה מסופר על ברכתו של אלישע הנביא לשונמית על הולדת בנה, וקיום ההבטחה שנולד לה בן במועד שדיבר אליה. כפי שבישרו המלאכים לאברהם אבינו ע"ה בפרשתנו, שכעת חיה יולד לו בן.

ארחות ישראל הליכות והלכות בין אדם לחברו

קריאה בשם פרטי

אסור לתלמיד לקרוא לרבו בשמו הפרטי, הן בחייו והן לאחר מותו, בין בפניו ובין שלא בפניו. ואולם, כשמקדימים לשמו תואר כבוד כמו: רבי פלוני, הדבר מותר.

ויש שכתבו שאין להלקח בהקדמת תואר אלא כשמזכיר את שמו שלא בפניו.

א. אמר רבי יוחנן (מסכת פסחים ק"ג, א): שלשה מנוחלי העולם הבא הם: הדר בארץ ישראל, המגדל בניו לתלמוד תורה, והמבדיל על היין במוצאי שבתות. ועוד אמר רבי יהושע בן לוי: המבדיל על היין במוצאי שבתות, יהיו לו בנים ראויים להורות (שבועות יח, ב). ואמר רבי צדוק: המבדיל על היין, הקב"ה קוראו קדוש ועושהו סגולה (פרקי דר' אליעזר).

ב. אסור לעשות מלאכה קודם שיבדיל, ואם אמר "אתה חוננתנו" בתפילה, מותר. ואם הוצרך לעשות מלאכה קודם התפילה, יאמר "ברוך המבדיל בין קודש לחול", ויעשה מלאכה. וכן הנשים יאמרו כן קודם שיתחילו לעשות מלאכות.

ג. אחר שסיים סעודה שלישית, אסור לאכול ולשתות כלום מזמן השקיעה עד שיבדיל. ואולם מים בלבד - מן הדין מותר לשתות, אבל טוב להחמיר בזה שלא לטעום עד אחר ההבדלה.

ד. אם טעה ובירך על מאכל או משקה קודם ההבדלה, יטעם ממנו מעט, כדי שלא תהיה ברכתו לבטלה.

ה. אם אי אפשר להשיג יין, יבדיל על "חמר מדינה" (משקה משכר, בירה לבנה, וודקה וכדומה), וישה רוב רביעית (לפחות 41 גרם) בבת אחת. ואם קשה לו, ישתה כן בהפסקות קלות. אבל אין להבדיל על תה, קפה, חלב, מיץ תפוזים וכיוצא, שזו ברכה לבטלה, וגם לא יצא ידי חובת הבדלה. על כן, אם אין "חמר מדינה", יסמוך על ההבדלה שבתפילה.

ו. הנכנס באמצע ההבדלה ושמע רק את ברכת ההבדלה, בא"י אמ"ה המבדיל בין קודש לחול וכו', ולא שמע את שאר הברכות, יצא ידי חובה. שכיון שאינו שותה מהיין, אין לחוש למה שלא שמע את ברכת הגפן. וישים לב לאחר מכן לברך על הבשמים והנר.

ז. קודם ההבדלה נוהגים לומר תפילה ובקשה שמקורה בתלמוד ירושלמי: "אלוקינו ואלוקי אבותינו, החל עלינו את ששת ימי המעשה הבאים לקראתנו לשלום וכו'", כמובא בסידורים. ולאחר ההבדלה, טוב לומר פסוקי ברכה "וזית לך וכו'" לסימן טוב. וכן נהג רבנו האר"י ז"ל לומר פסוקים אלו, ואף שאין לקרוא מקרא בלילה על פי הסוד, מכל מקום כל שלא סעד סעודה רביעית, אין חשש.

ח. סגולה להינצל מכל רע, להסתכל אחר ההבדלה ביין שנשאר בכוס ויראה את השתקפות מצחו, ויאמר שלוש פעמים את הפסוק (בראשית לב, לא): "כי ראיתי א-להים פנים אל פנים ותנצל נפשי".

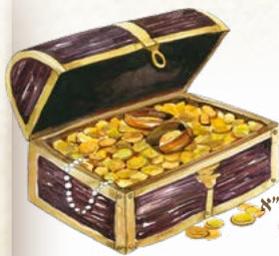
הידודי הפרשה

חידודים לפרשת וירא

1. האם יש לחשוש מהליצנים מול שומרי תורה ומצוות?
2. כיצד פירש רבי שלום משאש זצ"ל, את הפסוק בתהלים "אבד מנוס ממני אין דורש לנפשי"?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר מגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לבסוף כל הליצנים יגלו את האמת

לאחר לקיחת שרה לבית אבימלך, החלו כידוע רינונים מצד ליצני הדור על שרה אמנו באומנם, כי בנה יצחק הנולד לה, אינו בנו של אברהם, וכי מאבימלך נתעברה שרה (תנחומא תולדות א).
כאשר אנו מתבוננים בענין זה, כיצד ליצני הדור היו אומרים מאבימלך נתעברה שרה, הרי שהקושיא עצומה ביותר. פלא פלאים הוא לומר כי ליצני הדור אמרו מאבימלך נתעברה שרה, עד שהוצרך הקב"ה לעשות את זיו קלסתר פניו של יצחק אבינו בדיוק דומה לאברהם אבינו. שכן, כיצד הם העיזו לדבר ולהתלוצץ בצורה כזאת כנגד אברהם אבינו ע"ה. והרי אברהם אבינו ע"ה הכניס בהם אמונה בהש"ת!

ונראה בהסבר הענין, שכן זהו יסוד לדורות, כי בכל דור ודור ליצנים מתלוצצים ואפילו על צדיקי הדור. ואף גם כזאת מצינו בפרשת חוקת אודות פרה אדומה, שכן גם שם אומות העולם מתלוצצים על טעמה של פרה אדומה, ושואלים מדוע היא נקראת חוק ולמה נוהגים בה דינים כאלו שאפילו שעה אחת שחורה פוסלת אותה, ולמה היא מטהרת טמאים ומטמאת טהורים (במדבר רבה פר' יט, א). ולא עוד, אלא שאפילו שלמה המלך ע"ה שהיה החכם מכל אדם, לא ירד לסוף טעמה של פרה אדומה ואמר על עצמו (קהלת ז, כג) 'אמרת י אחכמה והיא רחוקה ממני', כי אין להרהר אחריה.

הרי לנו, כי מסיפור אברהם אבינו ושרה אמנו וליצני הדור שהיו מתלוצצים על אברהם אבינו, אנו למדים כי אכן לליצני הדור שבכל דור ודור אין מה לעשות רק להתלוצץ, למרות שהם יודעים שזה שקר, הם ימשיכו להתלוצץ, אבל על אברהם אבינו ושרה אמנו מוטל לקבל את הניסיון הזה באהבה. ואמנם העיקר היה, כי לבסוף יצא לאורה משפטם של שרה ואברהם אבינו, הוא יצחק אבינו ע"ה שהיה צדיק יסוד עולם. ואם יצחק הוא צדיק גדול, הרי שדבר זה הוא היה בלתי אפשרי באם באמת ההיריון של שרה היה מאבימלך ח"ו. ואמנם אז ראו כל העולם כי ברא כרעא דאבוה.

ללמדנו, כי אדם שהולך בדרך ה', ומתלוצצים ממנו העולם משום שהוא חרדי ושומר תורה ומצוות, ואומרים לו אתה שייך לדורות של פעם ואתה בכלל לא מתקדם עם הקדימה החדשה של היום, אינו צריך לפחד מהם כלל, שכן לבסוף כל אותם ליצנים יגלו את האמת ופניהם יתהפכו כשולי קדירה, ויתקדש שמו של הקב"ה ברבים.

ללמדנו, כי אדם שהולך בדרך ה', ומתלוצצים ממנו העולם משום שהוא חרדי ושומר תורה ומצוות, ואומרים לו אתה שייך לדורות של פעם ואתה בכלל לא מתקדם עם הקדימה החדשה של היום, אינו צריך לפחד מהם כלל, שכן לבסוף כל אותם ליצנים יגלו את האמת ופניהם יתהפכו כשולי קדירה, ויתקדש שמו של הקב"ה ברבים.

עומקא דליבא

פרקים בתיקון המידות
ובעבודת הלב

עבירות התנועה מקורם בשחיתות המידות

בעת לימודיו של המשגיח בישיבת ליקווד, הגה"צ רבי נתן ווכטפויגל זצ"ל, בישיבת 'קעלם' קראו לו פעם לעלות לתורה. לידו ישב איש צדיק בשם רבי מרדכי לוינטון זצ"ל (עליו אמר ר' נחום וועלול כי עוד עשרה יהודים כמוהו והמשיח יבוא).

הרב ווכטפויגל שמע שקוראים בשמו לעלות לתורה, מיד הזדרז ולקח טלית מאדם אחר ועלה לתורה (כמנהג בני אשכנז שאינם מתעטפים בטלית קודם החתונה). אחרי התפילה פנה אליו רבי מרדכי לוינטון ושאל אותו בתמיהה: 'למה לא לקחת מ-מנ-י את הטלית, הרי אני יושב ממש לידך?'

רבי מרדכי הוסיף אז משפט מוסרי עמוק: "צריך לדעת שהאדם שעומד לידך אינו בול עץ!"

כאיש המוסר, הסביר המשגיח הרב ווכטפויגל את משמעות המשפט שיצא מפיו של רבי מרדכי: הנה בן אדם עסוק עם עצמו מהבקר ועד הערב ולא רואה שום דבר חוץ מעצמו. הוא לא מבחין שיש עוד אנשים בבריאה חוץ ממנו. מי שנמצא לידך הוא לא בול עץ, הוא בן אדם. תראה אותו,

תתייחס אליו. אל תראה רק את האינטרסים האישיים שלך.

במה דברים אמורים?

התמונה מוכרת היטב לתושבי ירושלים, לתושבי בני ברק וערים נוספות: ערבי שבתות וחגים בשעת צהרים. הרחוב המרכזי בעיר כולו פקוק. עומס תנועה כבד.

מה גורם לפקק התנועה הגוזל מאנשים זמן וכסף?

תעלומה של ממש לכל הנהגים.

אחד מהם שיצר הסקרנות שלו טיפס עד לראש, יצא מהרכב ועשה מעשה; הוא טיפס ברגליו וראה מה הגורם לעומס:

פלוני היה צריך לקנות דבר מה, כמובן לכבוד שבת קודש, וחנה את רכבו במקום שאסור לחנות. במקום שלא אפשר לאחריים לעבור עם רכביהם ולהמשיך את התנועה כתקנה. הוא בתוך החנות מוצא את מבוקשו, אולי גם מוצא את הזמן להתמקח עם בעל החנות על טיב הסחורה ועל התשלום, והאחרים? הם יושבים ברכביהם ורוטנים, ונוסעי המוניות משלמים במיטב כספם על העיכוב בתנועה.

ואם תשאלו מדוע אותו פלוני עשה זאת?! האם מ'רוע לב' חלילה? האם חפץ הוא לגזול מאנשים זמן ביום שיש קצר של ימי החורף?!

את התשובה לכך העניק המשגיח רבי שלמה וולבה זצ"ל במשל נפלא:

האדם נמצא בחדר המצופה כולו במראות. הרצפה, הקירות והתקרה, הכל מצופה במראה. בכל מקום שהוא מסתכל, הוא רואה רק את עצמו... ברגע שהוא יצא מהחדר הוא רואה שמים וראה בני אדם ורואה את העולם.

נמצא אפוא שאותו פלוני שחסם עם מכוניתו את כל התנועה, אינו רע מעללים חלילה, אלא רואה הוא רק את עצמו. הוא צריך כעת לקנות דבר מה, הוא עוצר וחונה במקום הקרוב ביותר, הוא אינו

רואה שיש גם בני אדם אחרים שעלולים לסבול מכה.

לפני עשרות שנים יסד הרב וולבא בירושלים בית מדרש מיוחד שנקרא 'בית המוסר'. כשמו כן הוא. בית מדרש לכל דבר וענין שבו 'לומדים' אך ורק מוסר. בהזדמנות הראשונה כינס המשגיח ועד מיוחד לאברכים הנוהגים, וכיבד את אחד מחכמי המוסר שיאמר בפניהם שיחת מוסר. באותה שיחה נאמר במפורש שכל עבירות התנועה הינם בעיה של 'מידות'. אי נתינת זכות קדימה לשני ואי ויתור על ההשתמשות בכביש.

הנקודה הזו היא למעשה משנה מפורשת במסכת אבות: "הוי זהיר בשלומה של מלכות, שאלמלא מוראה של מלכות איש את רעהו חיים בלעו".

בן אדם, כך אמר הגה"צ רבי ירוחם ממיר זצ"ל, אינו מסוגל לרצוח, לטרוף את השני. אבל יש הרי מעשי רצח בעולם. הכיזד?!

התשובה היא שאם האדם היה רואה שקיים אדם שני, הוא לא היה מסוגל לרצוח אותו. מי שמסוגל לרצוח את השני זה מכיוון שהוא שקוע בחיים של עצמו ואינו רואה שהשני קיים. הוא מעמיד את חייו מסביב לעצמו. 'אגוצנטרי' בלע"ז.

כך מגיעים לגרוע מכל, לרצח. ורצח כולנו יודעים אינו חייב להיות פיזי. מילים גם מסוגלות לרצוח. וגם מילים אלו יוצאות מהפה כשלא רואים את השני ולא חושבים שהשני הוא גם בן אדם ולא רק ה'אני'.

ומה נאוו דברי כ"ק אדמו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, שכתב כי מאברהם למדנו את מידת הגמילות חסדים, כמו שכתוב 'עולם חסד יבנה', שהעולם לא יכול להתקיים ללא חסד. וחסד שנעשה בצורה פרטית, עם משפחה וכדו' בלבד אינו מועיל, אלא העולם כולו זקוק לחסד. כמו שמצאנו אצל אברהם ששינה ה' את שמו משם פרטי לשם כללי, בזכות החסד שעשה לכל הכלל, עד שזכה ונקרא "אב המון גויים נתתיך".

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.

שמעו
ותחיו נפשכם